

индивидът бележи своята отделеност от рая детство, възкръсват различия от образи, събития, т.е. възкръсва онова, на което е бил свидетел, когато то е било в сега-то на своето първобитие, когато то е било неосъзнавано като рай, неосъзнавано като първобитие, което никога няма да се повтори и никога не ще възкръсне в качеството си на първобитие. Личността има биография на отдалечаването си от рая; процесията има ритуалната анонимност на доближаването до Бога, до рая - тя има своите илюзии. За личността илюзиите свършват заедно с осъзнаването на безвъзвратността на рая. Ето защо екзистенциалният модел от "Великден" ще се реинтерпретира в ред аналогони - "В часа на сиящата мъгла" е по скоро втора част на "Великден", - базирани на метафората за пътя: - пътникът напразно гледа назад към райската долина на детството; пред него се мръщи безкрайният небосвод; страх в душата; неприютност и самота - "Великден" - сутрин, пладне, вечер пътникът се стреми към върха; зад него, долу в ниското, остават глъчката и шумът; когато тревогата и съмнението трябва да отстъпят на възторга от покоряването на върха, идва мигът на екзистенциалната ирония: надолу облаци-те затулят простора, а нагоре небето, бездънна загадка пред слабия взор, е еднакво далеч - "Към върха" ².

- когато се издигам, бездната под мен зее по - страшна; когато

² Освен като трансформация (метафизичен пандан) на лирико-пътеписния вазовски тип "покоряване на връх", изтъквана, както е известно, в респектиращи изследвания, е видна и концептуалната връзка със стихотворението "Евреи". В него безкрайният път на бездомната върволица "въз наклона песъчив световен" (с надеждата, че молитвата-стон-шепот ще бъде чута "от върха" от оглушения старец - Бог) е и 1 ("прелюдия" към непосредствено следващото стихотворение "Към върха" (библейско-етническият ракурс в лирическият сюжет отстъпва мястото на универсално-личностния); и 2 (припомняне на мотиви от "Великден". Отчитайки и палинодийския коректив на "Евреи" - "Покаяние", също отбелязан в критиката за Яворов, изпадаме в плен на междутекстовата мрежа, респективно в плен на псевдоказуална генеративна линия - текст "А" от автора "Х" роди текст "Б", който роди текст "В"... Ситуация, сходна с библейските раждания, но не толкова еднозначна и неоспорима по отношение на пунктове като "в началото бе...", "предречено бе...", "... и стана...", защото, според друга интерпретативна оптика, някой текст (примерно "Г" на автора "Х") се оказва роден от "В", но също и от "А", и от... - това от една страна. А от друга, същият текст "Г" се оказва роден от N-ския текст(ове) на автора "У" или може би на автора "Z"... Към това принципно положение при боравенето с междутекстовите връзки ще се върнем по-нататък, като с оглед интересуващите не тук проблеми ще видим и други негови особености, свързани с творчеството на Яворов.